

सूर्योस्त

असंच गच्चीवर चालता-चालता,
नजर सूर्योस्ताला पाहून थांबली,
आयुष्यातल्या एका सूर्योदयाची,
आज सांगता होत होती !

रंगछटांचे चित्र तसं,
रोजच सुंदर दिसतं,
मला मात्र आजचं चित्र,
उद्या ही तसंच हवं होतं !

भरपूर संवाद घेऊन येणारी लाट,
अन् माझ्यापाशी येऊन शांत झाली,
सूर्योस्ता शी संवाद संपला नव्हता,
फक्त आंतर वाढल्याची जाणीव झाली !

सांगता सूर्याची नव्हतीच मुळी,
त्याचं बोलणं रोजच्या सारखं होतं,
फक्त किरणांनी जोडलेलं एक सोनेरी नातं,
आज त्याच्याबरोबर बुडत होत,

सूर्योदयाच्या रांगोळ्या,
पुन्हा आकाशात सजणारच होत्या,
नातं मात्र संपून जाऊन,
आठवणी पाण्यावरच तरंगणार होत्या !

खरतर कालच प्रसंगाची,
आज आठवण झाली होती,
पण उद्या पुन्हा एकदा प्रसंग म्हणून,
आठवण ताजी होणार नव्हती !

म्हणुनच डोळ्यांत साठलेल्या सूर्याला,
आज जाऊन द्यायचं नव्हतं,
अश्रू तर बरेच वाहत होते,
पण सुर्योस्ताला वाहु द्यायचं नव्हतं !

एवढं घटट पकडून सुदधा,
त्याने माझा हात सौङूनच दिला,
कदाचित त्याला सूर्योस्ताच्या,
मावळतीचा चा निरोप शिकवायचा होता !